

Bạn Bè

Tôi đã lục tung cả đồng sổ sách cũ, những cuốn lịch tay của 4 năm đại học, những lá thư ngày đi thực tập... mà vẫn không tìm thấy số điện thoại của Hằng. Bực bội, tôi ngồi phịch xuống sàn, tự xi và cái tính ẩu đoảng của mình... Và rồi, tôi bỗng nghĩ ra một cách...

Bắt đầu từ mã tỉnh T., tôi bấm tiếp 1080. Giọng chị nhân viên tổng đài nhỏ nhẹ : "Số máy của Ngân hàng công thương N. phải không ạ ? Xin chị giữ máy nhé !... A lô ! Chị ghi ạ. Số máy văn phòng: 842...". Tôi cảm ơn rồi đặt máy. Nhìn số điện thoại vừa xin, bỗng dung tôi thấy hồi hộp lạ kỳ, như thể những lần tôi gọi điện và chờ gặp giọng nói quen thuộc của anh... Tôi đang tìm một người bạn gái thời đại học...

Đầu dây bên kia trả lời : "Không có Hằng ở đây đâu cháu ạ. Cháu gặp mẹ của Hằng nhé !". Tiếng chuyển máy. Rồi, không để mẹ Hằng kịp hỏi, tôi đã như reo lên : "Bác Xuân phải không ạ ? Cháu là Hồng, bạn cùng phòng hồi ở ký túc xá trường Luật của Hằng đây ạ !...". Sau một hồi hồi thẩm, mẹ Hằng cho tôi số điện thoại của Hằng và dặn thêm : "Khi nào có dịp thì lên đây chơi cháu nhé !".

Tôi bấm số máy của phòng Hằng. Hình như là cô trưởng phòng nhắc máy, ngắn gọn : "Gặp Hằng à? Đợi nhé !". Một phút, hai phút... Hằng cầm máy : "A lô ! Xin lỗi, ai đấy ạ ?". Giọng Hằng nhẹ, rất nhẹ, khiến tôi ngỡ ngàng... Tôi vừa kịp "Hằng à ?" thì giọng nó đã khác hẳn : "Trời ơi ! Hồng à ? Có phải Hồng "béo" đấy không ?". Tôi cười: "ừ, Hồng đây, nhưng bây giờ thì hết Hồng béo rồi ! Con "còi"!, mà còn nhận ra tao sao?". Nó nhiech : "Gớm, mới hơn hai năm không gặp nhau mà mà làm như là mấy chục năm rồi không bằng! Mà có mấy chục năm đi nữa thì giọng của mà cũng không lạc đi đâu được, Hồng ... "không béo nữa" ạ ! Mà này, bây giờ tao không còn là Hằng còi nữa nhé ! Tao lên được 46 "ki lô mét" rồi ! Còn mà?" "42 !" "Chúa ơi ! Thật á?...". Mười phút điện thoại với những chuyện không đầu không cuối như thế - hết như thời còn là sinh viên, ở chung một phòng, tôi và Hằng sẵn sàng bỏ cả một buổi để nằm... ngấm nhau, có khi bắt đầu từ một điều luật và kết thúc bằng chiếc áo "Triumph" giá bán... không tương đối với sinh viên ! - Tôi đặt máy và ngồi cố gắng sắp xếp lại một số thông tin qua cuộc gọi : Hằng đã về làm chính thức ở Ngân hàng Công thương tỉnh được một năm; bệnh tật tồi tệ của những tháng ngày dặt dẹo kiếm việc ở Hà Nội đã dứt và sức khỏe đã hoàn toàn bình phục, Hằng béo lên nhiều; cái Hương đã đi lấy chồng; anh người yêu cũ của Hằng đã chính thức ở lại trường làm giảng viên và Hằng cũng đã có người yêu mới, dự định cuối năm nay sẽ cưới... Câu cuối, Hằng nhắc: "Đừng để mất liên lạc nhé. Cho tao số điện thoại, thỉnh thoảng tao sẽ gọi điện cho mà, để biết tình hình của mà, của mọi người, và hơn nữa, còn để được nghe tiếng cười của mà, tiếng cười trong trẻo và vang nhất phòng !"... Câu nói ấy của Hằng vô tình khiến bao kỷ niệm đẹp đẽ về những năm tháng sinh viên trong tôi lại ùa về...

2

Hằng vào phòng sau tôi, đúng hơn, nó chuyển từ phòng khác sang. Hôm nó đến, phòng tôi đưa nào đưa nấy lặng lẽ... nhìn trộm nó. Tôi đang loay hoay trên chiếc giường tầng hai của mình để đóng giá sách, bất chợt nhìn sang nó, bỗng thấy nó đang nhìn tôi... cười! Tôi cũng mỉm cười đáp lại và tiếp tục đóng thêm một chiếc đinh nữa phía dưới giá sách. Hôm sau nữa, Hằng đưa ra cuốn album và chỉ vào những tấm ảnh của nó hồi năm thứ nhất : "Hồi đó mình béo thế, 49, 50 cân ! Lúc nào cũng mơn mớn... như cậu bây giờ ấy !" . Nó nói, và nhéo tôi một cái ! Quả thật, nó trong những tấm ảnh ấy trông thật mũm mĩm ! Da dẻ căng mướt, hồng hào, khuôn mặt bầu bĩnh và mái tóc óng ả... với nhau một thời gian, dần dần, tôi quen với những cái nhéo tím da của Hằng mỗi lúc nó xuýt xoa : "Mày béo thế ! Thích thế ! Sao tao không béo lại như trước được nhỉ!". Nó cứ khen, mặc cho tôi luôn thấy thật ngại ngùng với khổ người tròn trịa của mình !

Hằng được tiếng là ăn nói mạnh bạo. Nó kể chuyện gì, tất cả dùa vào một góc ! Những câu chuyện trên trời dưới đất mà nó thu lượm được trong một ngày, một tháng, một năm... , có khi nghe khó tin, nhưng hấp dẫn, đưa nào cũng thích nghe ! Nó xinh, không ai phủ nhận điều đó. Và nó cũng ý thức được nhan sắc của mình. Nhưng có lần, thứ bảy trời mưa, cả phòng nằm tán gẫu, Hằng phát biểu : "Xinh cũng chẳng để làm quái gì! Chỉ để cho lũ con trai chúng nó nhìn, rồi đánh nhau. Cốt cái... dái tai cho to, sau này sướng ! Như cái Hồng, lại được cả tiếng cười lúc nào cũng giòn tan, trong trẻo, nghe mà thấy đời tiêu tan mọi mệt nhọc, căng thẳng ! Sau này, đồ mà khổ được !" . Giọng điệu của nó thường thế, bất cứ chuyện gì. Đôi khi nghe ác mồm, nhưng thực tình chỉ để nhấn mạnh một điều gì đấy hoặc chọc cho cả phòng. Nói

xong chuyện đó rồi thôi. Nó chẳng đã từng tuyên bố : "Này, tao ... dĩ mồm, chứ không dĩ tính, nhá !". Hằng sống thoải mái, nhiệt tình. Tôi nhận thấy đằng sau cái vỏ ngôn ngữ có khi ngiêt ngă và cái dáng vẻ xông xáo của nó là cả một tâm hồn sâu sắc, một trái tim mẫn cảm, đôi khi còn yếu đuối... Trong phòng, Hằng và tôi hay chuyện trò với nhau. Thôi thì đủ thứ chuyện. Từ chuyện văn chương đến học hành, cuộc sống, dự định trong tương lai... Có lần Hằng ôm tôi và bảo : "Ước chi mai sau tao và mày cùng được ở lại thành phố này, được làm việc gần nhau". Rồi nó ngoắc tay tôi : "Cố gắng nhé, cố gắng để thực hiện ước mơ này...". Hằng thông minh, nó học kiểu tài tử, ít khi lên giảng đường tự học hoặc "cày" sách vở, nhưng điểm luôn cao. Mùa thi, tôi và nó hay thảo luận. Hằng bảo : "Học thi là phải cãi nhau cho nó nhớ. Học Luật mà cứ ngồi đọc từ đầu sách đến cuối sách, lúc gặp lại rồi chẳng còn gì nữa !". Ra trường, Hằng cầm tấm bằng loại ưu nhẹ như lông hồng.

Tốt nghiệp, mười đứa trong phòng tung tóe mỗi nơi. Thịnh thoảng nghe tin có đứa vẫn ở lại Hà Nội và chưa xin được việc làm. Cũng lạ, thành phố này chẳng rộng là bao mà cả năm đi về khắp các phố chẳng gặp lại đứa bạn cũ nào. Hình như cuộc sống hối hả nơi đây khiến ai cũng căng thẳng mỗi khi ra đường nên không còn mắt mũi đâu mà để ý người quen trên phố nữa. Ra trường nửa năm, tôi may mắn có được một việc làm tạm. Công việc vẫn thường xuyên phải ra đường mà không lần nào gặp Hằng. Nghe tin nó vẫn chưa xin được chỗ nào. Gọi điện đến nhà người thân, nhận được tin nó chuyển chỗ ở, chỉ biết phố, không biết số nhà. Gần một năm sau, hay tin Hằng bị bệnh. Căn bệnh tâm lý, dạng như trầm cảm. Có người bảo vì nó lo lắng và căng thẳng quá, sức ép của cái nạn "không có việc làm" ! Tôi không muốn tin một con người có "dũng khí" như nó lại mắc phải căn bệnh quái đản đó. Tôi nhớ có lần Hằng nói với tôi : "Tìm cho mình một tinh thần lạc quan là tìm một liều thuốc đặc hiệu nhất để giải thoát những khốn khổ trong cuộc sống". Có lẽ Hằng bị chông chênh khi bắt đầu con đường mới của mình - Tôi nghĩ vậy và mong nó sẽ sớm tìm được một lối thoát...

Một thời gian sau đó, tôi gặp gã trai thời sinh viên của Hằng. Hỏi han nhau một chút rồi tôi hỏi thăm đến Hằng. Gã trả lời : "Hằng về tỉnh làm việc rồi, cơ quan nào anh cũng không rõ !". Nói đến đây thì chuông điện thoại reo trong túi quần của gã ! Nghe điện thoại xong, hình như có chuyện gì quan trọng lắm, gã xin lỗi "có việc gấp" rồi chào tôi phóng vút đi. Tôi đứng sững trên phố, không muốn tin những người yêu nhau lại có thể hờ hững đến thế, lại có thể kể với người thứ ba về người yêu của mình những thông tin hời hợt như thế ! Sau này tôi mới biết, đó là những ngày kết thúc chuyện tình yêu của Hằng với gã - một gã trai mà có lần Hằng nói với tôi : "Anh ấy yêu tao theo "kiểu yêu" của một người chỉ cần lấy vợ !".

3

Sau cuộc điện thoại gặp Hằng không lâu, tôi nhận được thư của Hải - cũng là một thành viên của phòng. Hải viết : "Dù biết tao và mày vẫn đang ở chung thành phố này, nhưng không thể tìm gặp được mày, đành phải dùng cách viết thư. Mày thông cảm cho tao nhé ! Làm cho công ty nước ngoài, họ quản lý thời gian ghê lắm ! Sáng sớm đi làm, chiều muộn mới về. Muốn có một chút rảnh rỗi để đi tìm bạn bè mà khó quá. Từ ngày ra trường đến giờ tao không gặp lại ai trong phòng mình cả, chỉ nghe tin Lan về quê làm ở Tòa án huyện, Hiền về Sở Tư pháp, Kim đang ở đây và đi dạy thêm, Thủy bán cửa hàng quần áo thời trang ở phố Hàng Ngang, My, Nga vào TP.Hồ Chí Minh, Dương về tỉnh và chưa xin được việc làm, Hằng cũng về tỉnh... mà chắc mày còn biết rõ hơn tao ấy chứ !... à, nghe đâu mấy "đôi" phòng mình tan rồi à ? Buồn mày nhỉ ! Tình yêu của tao thì vẫn đang lộng bông lắm, anh Tuyền vẫn đang làm cho công ty "hờ hờ", đi công tác xa suốt, chẳng biết bao giờ thì lấy nhau được ! Còn mày thì đã "gật" rồi phải không ? Có thể chứ ! "Số" mày là sướng nhất phòng đấy ! àn rồi, cưới đi chứ còn chần chừ gì nữa ! Tao cứ thèm được quay lại thời bọn mình sống với nhau, "móm" triền miên mà vẫn vô tư, thanh thản !..."

4

Tôi chuyển việc. Lý do lớn nhất là vì sức khỏe không bảo đảm. Mọi người xót xa nhìn tôi sau gần hai năm đi làm : sút cân, da sạm nắng, mắt sâu. Công việc mới của tôi là hàng ngày nghe điện thoại và nối đường dây cho máy con. Lương công chức một tháng đủ trả tiền thuê nhà và ăn một bữa cơm ở cơ quan, một bữa cơm ở nhà. Gần hai năm đi làm cũng đã đủ cho tôi thấm thía sự bất an của một công việc không ổn định, dù kiếm ra nhiều tiền mà lúc nào cũng căng lên như sợi dây đàn... Tôi đùa với người yêu : "Bao giờ về nhà anh rồi, tiền thuê nhà của em dành để nuôi con nhé !". Anh cười: "Không, để xây nhà biệt thự chứ!". Anh vẫn thế, luôn tìm ra những câu tếu táo để tôi cười. Có anh, tôi thấy lòng bình yên.

5

Tôi nhận được cuộc điện thoại thứ hai Hằng gọi cho tôi vào một ngày cuối thu. Tôi bần thần hay tin Hằng chuẩn bị đi xa, rời khỏi xứ sở nhiệt đới này để đến định cư ở một vùng trời Âu xa xôi... Đám cưới của Hằng sẽ được tổ chức ở bên đó theo lời hẹn của người chồng tương lai...

Tôi nhận tin cho mấy đứa còn đang ở Hà Nội. Hằng sẽ bay chuyến bay 11h30 từ sân bay Nội Bài... Bốn đứa gặp nhau sau hơn hai năm ra trường để tiễn một người bạn đi xa....Bốn đứa với bốn gương mặt của cuộc đời không còn là sinh viên - già dặn và rắn rỏi... Tất cả cùng đang chung nỗi buồn chia xa một người bạn đã từng chia sẻ ngọt ngào những năm tháng sinh viên... 11h, Hằng vẫn chưa có mặt ở sân bay như lời hẹn. Từng chuyến bay vẫn cất cánh, mang theo biết bao nỗi luyến lưu quê hương, xứ sở. 11h20..., lòng mỗi đứa như lửa đốt. Lẽ nào sau hơn 2 năm lại gặp nhau được 5 phút rồi biệt chia xa ? 11h25, Hằng ào đến như một cơn bão. Hằng nói trong nước mắt : "Hằng xin lỗi vì đến muộn và không kịp thông báo với mọi người ... Hằng không đi nữa, Hằng ở lại đây vì nhiều điều níu kéo hơn...". Không kịp nghe hết những điều Hằng nói, 5 đứa ôm chầm lấy nhau !... Hình như chúng tôi vừa trải qua một giấc mơ... Những giọt nước mắt bỗng lăn dài trên khuôn mặt mỗi đứa... ! Cuối thu, những cơn gió dường như sâu hơn, thao thiết hơn trên phi trường mệnh mông... Trời đã xế trưa. Chúng tôi ôm nhau như thể rời nhau ra là sẽ mãi mãi xa như một thời sinh viên chỉ còn trong ký ức... Ngoài kia, những chuyến bay vẫn cất cánh, mang theo biết bao nỗi luyến lưu quê hương, xứ sở và cả nỗi nhớ mong da diết trong lòng những người ở lại.